

ξέρχονται. Καταφεύγουσι δ' ἐν Παραγουάη καὶ ἐν Βρασιλία καὶ εἰς ἄλλό τι εἶδος ἐρυθροῦ μύρμηκος, ἀσπόνδου τῶν ἄλλων ἐρυθροῦ, καὶ δι' αὐτοῦ τοὺς πολεμῶσιν. Ὀνομάζεται ὁ ἐρυθροῦς οὗτος μύρμηξ *Sala-niga*, τρέφεται δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ ἐντόμων καὶ ἰδίως ἐξ ἄλλων μυρμηγκῶν. Οἱ κοινὸι μύρμηκες ἀθροίζονται εἰς μυριάδας

πολλάκις, ὅπως πολεμήσωσι τοὺς ἐρυθροῦς, ὅταν ὁμοῦς ἴδωσι τούτους σχετικῶς πολυαριθμούς, τοῖς ἐγκαταλίπουν τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ ἀποσύρονται εἰς μέρη μακρυσμένα. Διὰ τῶν ἐρυθρῶν τούτων μυρμηγκῶν οἱ ἰδιοκτῆται σώζουσι πολλάκις τοὺς κήπους αὐτῶν.

Φ.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

(ἀπόσπασμα ποιήματος).

Πνοὴ λαίλαπος ἀγρία, πνοὴ δαίμονος βρυχᾶται
καὶ τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον σπείρουσα περιπλανᾶται
πνέει ἄνεμος λυσσώδης ἀγνοεῖται ὅμως πόθεν
ἐμμανῆς καὶ στροβιλώδης συσπειροῦται πανταχόθεν.
Ἄστραπὴν σβεσθεῖσαν μόλις διαδέχεται αἴφνης ἄλλη
ὁ αἰθὴρ δονεῖται ὅλος ὑπὸ τῶν βροντῶν καὶ πάλλει,
πρὸ πολλοῦ δὲ ἀπεσθέσθη, πρὸ πολλοῦ ἐκρύβη ὅλος
τ' Οὐρανοῦ ὁ κυανόχρους καὶ ἀστέρων γέμων θόλος,
ὡς τὴν ὄψιν ἀποτρέπων ἀπὸ ταραχὴν καὶ βίαν
ὁ εἰς πλήρη τῶν στοιχείων ἀρεσκόμενος εὐδῖαν.

Μὲ ὀρθότριχα τὴν κήμην ἴστατ' ἐξηγριωμένη
καὶ περιδεῆς ἡ φύσις, ὑπὸ τόσων πληστομένη
τόσων ἀλληλομαχοῦντων ἑτερογενῶν στοιχείων,
καὶ μ' ἠνίας ἀφειμένας νὰ κυλήται τὸ θεῖον
ἄρμα τῆς εἰς τοὺς ἀπείρους κύκλους τοῦ ἀπείρου χρόνου
πᾶς τις ἤθελε νομίσει μετὰ τόσου βλέπων πόνου
ἐπωδύνως νὰ χαράσῃ προαιώνιον πορεῖαν
λυσσώδως δ' ἀντιμαχοῦντα τὰ στοιχεῖα μὲ μανίαν.
Ἵπὸ τῆς ὀρμῆς ἐκείνων, ὑπὸ τῶν βαρῶν τῶν πόδα
καταθραύονται καὶ σπαίρουν καὶ τὰ κρῖνα καὶ τὰ βόδα,
αἱ λεπταὶ ἄβραι ὑπάρξεις αἱ τὴν γῆν κατακοσμοῦσαι
πρὸ τοῦ ἐφημέρου τέλους φθίνουσαι, φυλλορροοῦσαι.
Οὕτω τῶν παθῶν ἡ λαίλαψ, ἡ παράφορος μανία
μαρασμοῦ ἐκχύνει σπέρμα, ἀναρπάξει δὲ ἐν βίᾳ
ὅτι ὑψηλὸν καὶ μέγα, ὅτι εὐγενὲς καὶ θεῖον
ἀπαρτίζει τῶν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς τὸ μεγαλεῖον.

Ἐν ἀκατασχέτῳ δίνῃ ὅλως στροβιλιζομένη
ἡ δεινοπαθοῦσα φύσις, βίγνη, ἐπταήμενη,

δὲν παρέχει ἤδη σκέπην διὰ δένδρου πολυφύλλου
 εἰς τοὺς αἰθερίους ψάλλτας τοῦ πολυκελλάδου φύλου
 τῶν πτηνῶν, τῶν ἐξυμνοῦντων καλλονὴν καὶ χάριν τήσων
 ὅτε εἰς εὐώδεις κόλπους αὐτῆς θείως ἐντροφῶσιν
 κεραυνὸς διότι βρέμων φλέγον πῦρ ἐκσφενδονίζει
 καὶ ἐν ἀκαρεὶ τὸ φροῦδον ἄσυλον καταφλογίζει.
 Εἰς τὰ βάθη τῶν σπηλαίων ἀποσύρεται ἐν βίᾳ
 ἔρπετων εἰδεχθεστάτων καὶ θηρίων ἡ χορεία
 ὕαιναν τὴν αἰμοβήρον μετὰ λέοντος ἀγρίου
 μετὰ τίγριδος λυσσώσης κ' ἰοβόλου κροταλίου
 ὁ κοινὸς συνδέει τρόμος, ἀλλ' ἐκ βάσεων κινεῖται
 ὑπὸ μυκηθμῶν τὸ ἔρος τῶν ἀνέμων καὶ κλονεῖται.

Τὰ ὑγρά τοῦ πόντου πλήσσει εὐερέθιστα πεδία
 καὶ ἀνακυκᾷ βιαίως, ἐμμανῶς ἡ τρικυμία
 ὁ ἀφρὸς ὅστις κοχλάζει τεραστίως ἐξαπλοῦται
 καὶ εἰς ἐν δριγλῆς κρᾶμα μετὰ τῶν νεφῶν ἐνοῦται.
 Ἄλλὰ τί ἐπὶ κυμάτων παταγούντων καὶ ἀγρίων
 ὡς λευκὸν πέραν σημεῖον φαίνεται; ὦ εἶναι πλοῖον!
 δυστυχία! φεῦ ἡ Μοῖρα θὰ διέγραψεν ἐν τάχει
 ἀπὸ τῆς ζωῆς τὰς δέλτους ὅτι ζῶν ἐκεῖ ὑπάρχει.
 Μὲ ἀπάθειαν φρικώδη καὶ σκληρὰν ἀταραξίαν
 καταχρᾶται τῆς ἰσχύος καὶ πατάσσει μὲ μανίαν
 τὸ παφλάζον κύμα. σκάφος εὐθραυστον, ἀπηλπισμένον,
 εἰς φορὰν φρικτοῦ στοιχείου ὅλως καταλελειμμένον
 ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ ὡς φῦκος πλέον, αἶρεται εἰς ὕψη
 νεφογεῖτονα, ἀλλ' αἴφνης εἰς τὰ βάθη θὰ ἐκλείψῃ
 ἀχανοῦς ὑγρὰς ἀθύσσου, ἕως ὅτου τάλαν θῦμα
 βαθμιαίως καταθρύσῃ ἀδυσώπητον τὸ κύμα.
 Εἰς φῶς πλὴν ἀκαριαῖον ἀστραπῆς ταχυκινήτου,
 — περιέπεσα εἰς πλάνην; ἦτο ἄρα ἡ μορφή του; —
 νὰ φωτίζεται μ' ἐφάνη πρόσωπον γνωστὸν καὶ ποίου;
 ὦ θεὲ διάψευσόν με! ἡ μορφή τοῦ Γεωργίου!

ὦ, ναί! βλέπω εἰς τὴν λάμψιν ἀστραπῆς τῆς τελευταίας
 εὐδιάκριτον τὴν ὄψιν τῆς μορφῆς του τῆς ὡραίας
 τὴν μακρὰν κυματομένην κόμπην ἤδη διακρίνω....
 Φεῦ! τὸ πλοῖον τὸ σφαδάζον καὶ ἠμίθραυστον ἐκεῖνο
 ὑπαρξίν πολυτιμῆτου θὰ συναπωλῆσ' ἀξίας
 κρημιζόμενον εἰς βάθη τῆς θαλάσσης τῆς ἀγρίας
 ὦ ἀγωνιᾷ, ὡς θῦμα τὸ πληττόμενον κ' ἐκπνέον
 ἐν στροβίλῳ ἀντιτάσσον τὴν ἰσχύν του τελευταῖον.

κ' ἐμιγνύοντο οἱ λόγοι συμφορᾶς καὶ δυσθυμίας
 μετὰ τῆς βαρυτχούσης καὶ φρικώδους τρικυμίας:
 » Ἐμμανῆς ἀγρία πάλιν! Εἰκὼν εἶσαι ἀνταξία
 » ταραχῆς τῆς ἐνδομύχου ἣν αἰσθάνετ' ἡ καρδία;

- » Ὁ ὕδατινός σου ἔγκος, θάλασσα, νὰ ἀποσβέσῃ
 » φλογερῶν παυῶν κρατῆρα δύναται, καὶ ἐν νὰ θέσῃ
 » τέρμα εἰς τῆς πυρεσσούσης ὑπὸ ἄλγους διανοίας
 » τοὺς ἀτελευτήτους πόνους, τὰς φρικώδεις ἀγωνίας ;
 » Φεῦ ! τὸ πλοῖον ἀπωλέσθη καὶ ἐσώθην μόνος ἴσως
 » δὲν ἐξήντησεν ἡ Τύχη τὸ παράλογόν της μίσος !
 » Τρικυμία ! τὴν ὀργὴν σου θὰ διαδεχθῇ αἰθρία
 » τὸν φρικώδη μυκηθμόν σου δὲν θ' ἀκούσῃ ἡ πρωΐα,
 » ἀλλ' ἐγώ ! ὦ εἰς τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν, νὰ ἐλπίσω
 » ὅτι πῦρ τὸ διατρέχον εἰς τὰς φλέβας μου θὰ σβύσω ;
 » Τὴν πρωΐαν ταύτην μόλις, ἡ αὐγὴ διαγελῶσα
 » ῥόδα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ της ἔρραινεν μυρία ὄσα,
 » ἐπὶ κρυσταλλώδους πόντου οὐρανός ἦντανακλάτο
 » καὶ πνοὴ τερψικαρδίου αὔρας περιεπλανᾶτο
 » τὴν γαλήνην ἡμερῶν μου τῶν ἀρχαίων ἀνεμνήσθη
 » κ' ὑπὸ θλίψεως καὶ πόνου ἀκουσίως ἐνεπλήσθη.
 » Ἦδη θύελλ' ἄς φρυάττει παραλλήλως κὰν βαδίζει
 » μετὰ τοῦ ἐντός μου σάλου καὶ ἐκεῖνον κατοπτρίζει.

Δ. Β.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

(Ἐπιγραφαὶ Περγᾶμου).

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΑΝ
 ΚΛΑΥΔΙΑΝΑΛΚΙΜΟΥΘΥΓΑΤΕΡΑΑΚΚΑΝ
 ΠΙΕΡΑΚΛΑΥΔΙΑΣΑΛΚΜΙΛΛΗΣΙΕΡΕΙΑΣ
 ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΥΚΑΙΠΟΛΙΑΔΟΣΑΘΗΝΑΣ
 Τ Ι ΣΗΣΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚ.

Ἐπὶ μαρμάρου μετενεχθέντος πρὸ ἐτῶν
 ἐκ τῆς ἀκροπόλεως καὶ ἐπὶ τοῦ τείχου χα-
 νίου τινὸς εὕρισκομένου.

ΟΙΒΟΥΚΟΛΟΙΕΤΕΙΜΗΣΑΝ
 ΣΩΤΗΡΑΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥΤΟΝ
 ΡΧΙΒΟΥΚΟΛΟΝΔΙΑΤΟΕΥΣΕΒΩΣ
 ΚΑΙΑΞΙΩΣΤΟΥΚΛΑΘΗΓΕΜΟΝΟΣ
 ΔΙΟΝΥΣΟΥΠΡΟΙΣΤΑΣΘΑΙΤΩΝ
 ΘΕΙΩΝΜΥΣΤΗΡΙΩΝ
 ΕΙΣΙΝΔΕΟΙΒΟΥΚΟΛΟΙ
 Α...:...:ΟΣΓΑΛΔΟΣ

ΠΕΙ...:...:ΝΗΣΠΕΡΙΓΕΝΟΥΣ
 ΜΗΝ... ΡΟΣΑΣΚΛΗΠΑΔΟΥ
 ΕΡΜΑΙ...:...:ΕΡΜΑΙΣΚΟΥ
 ΛΙΟΥΛΙΟΣΔΙΟΚΛΗΣ
 ΤΡΥΦΩΤΡΥΦΩΝΟΣΚΟ ΗΣ
 ΔΙΟΜΗΔΗΣΔΙΟΜΗΔΟΥΣ
 ΕΡΜΑΙΣΚΟΣΠΟΣΙΔΩΝΙΟΥ
 ΜΗΝΟΓΕΝΗΣΑΣΚΛΗΠΑΔΟΥΜΙΝΝΑΣ
 ΝΙΚΟΜΑΧΟΣΝΙΚΟΜΑΧΟΥ
 ΕΡΜΟΝΗΣΑΓΑΘΟΒΟΥΛΟΥ
 ΔΑΝΕΙΝΙΟΣΟΥΛΙΑΝΟΣ
 ΓΙΟΥΛΙΟΡΟΥΦΟΣΟΚΑΙΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΣ
 ΑΣΚΛΗΠΑΔΗΣ. ΖΩΤ ΕΙ:ΙΝΕΙΚΟΣ
 ΑΓΑΘΟΒΟΥΛΟΣΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΠΟΠΛΙΟΣ
 ΙΟΥΣΤΟΣ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
 ΥΜΝΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ
 ΜΗΝΟΦΙΛΟΝΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥΦΗΛΙΣ
 ΑΣΚΛΗΠΑΔΗΣΜΟΣΧΟΥΠΑΡΙΣ
 ΣΕΙΛΗΝΟΙ
 ΜΗΝΟΦΑΝΤΟΣΜΗΝΟΦΑΝΤΟΥΠΟΛΥΒΙΟΣ
 ΘΑΛΑΜΟΣΑΣΚΛΗΠΑΔΟΥ